

Chương 12

Không Phải Anh, Cũng Không Phải Anh Ấy

Buổi tiệc đính hôn đang khi náo nhiệt thì L. Chinh trở thành tiêu điểm của giới truyền thông. Tin tức anh nhả vị nếm ngấm c lan ra không lâu sau đó. Nhiếp phóng viên chụp hình nhòm tưng tưng nhìn không rõ thân phận thì ng xuyên ra vào bên vị nếm sớ L. Chinh. Buổi này khi nếm tình cảm của L. Chinh càng thêm màu sắc thán bí.

Trên thực tế, những tin tức này đều do Viêm L. ng sai truyền lý tưởng vì giới báo chí. Tuy hình ảnh cô cung cấp ảnh hưởng làm mất những gì quen biết Viêm L. ng đều có thể nhận ra cô.

Viêm L. ng muốn dùng thời cơ này thách thức giới hôn nhân của T. ng Úc Nam. Đáng tiếc là hôm thi ký Lý và nhà lý, T. ng Úc Nam bị nếm mất nếm tháng lễ, Viêm L. ng hoàn toàn không có tin tức của anh.

Sau khi L. Chinh bình phục và xuất viện, anh phải trách kế hoạch hợp tác giữa Viêm L. ng và Minh. Nhờ sự giúp đỡ của Minh, cuối cùng Viêm L. ng và Th. y C. ng cũng chấp nhận nghề nghiệp của Viêm L. ng. Viêm L. ng và Châu Trình ở New York, công việc L. Chinh ở rảnh cùng tiếp tục Viêm L. ng Th. y C. ng.

Sau khi hai bên bí mật ký kết hợp đồng, công ty Unique trên danh nghĩa là của Viêm L. ng Th. y C. ng chính thức trở thành lập.

Tất cả đều chú ý vào cô, ch ch k ch r i vào b y.

Cuối cùng, Viêm L. ng cũng nhận ra mình không thích T. ng Úc Nam. Nhìn thấy sự hiện thân trên màn hình điện thoại, tìm Viêm L. ng bằng nhanh.

“Là tôi.” T. ng Úc Nam nói.

Không biết do chất lượng âm thanh của điện thoại hay nguyên nhân khác, nghe thấy ông ở máy bên kia bỗng cảm thấy vô hồn qua hai tiếng nói. Viêm L. ng nghe thấy giọng nói ba giây mới có phản ứng. “Tôi còn tưởng anh bị nếm mất luôn rồi!”

“H ...” T. ng Úc Nam cảm thấy.

N lúc này, Viêm L. ng mới hoàn toàn bình tĩnh. Vả lại chỉ là ảo giác của cô, giọng của anh đâu có vấn đề gì, mà chỉ có sự lo lắng. Câu nói tiếp theo của T. ng Úc Nam càng không chút tình: “Tôi nghĩ điện thoại cho em chỉ là thông báo về việc nếm tin tức. Kể từ ngày hôm nay trở đi, cảm kết giữa chúng ta hết hi vọng.”

Cảm kết hết hi vọng?

“Anh...” Viêm Linh đứng chầm chậm nói hết câu, Tuấn Ngọc Úc Nam đã tất tả đi mất.

Bây giờ tiếp theo, Tuấn Ngọc Úc Nam sẽ nghĩ Giang Thục Quân em bán Tuấn Ngọc ? Hay là tác giả Châu Trinh? Tuấn Ngọc Úc Nam nhanh chóng dùng hành động để chứng minh cho Viêm Linh.

Ngày hôm sau, Giang Thục Quân tuyên bố mua chuộc hai người bạn thân của Tuấn Ngọc. Bởi đây là một kế hoạch của Giang Thục Quân trong cuộc họp khi có Viêm Linh linh cảm có chuyện.

Quả nhiên, buổi cùng Viêm Linh cùng nghe chính miệng Giang Thục Quân nói hết câu cô mong chờ lâu: “Tôi thích cuộc họp bất thường này là vì muốn báo với các vị một tin vui. Tôi giám đốc Công ty Cổ phần Liên Thành có ý mua lại hệ thống nhân sự của Tuấn Ngọc trước đây, bao gồm Nhã Nhan, Secret, Chìa khóa cửa lần da...”

Linh nói vắn tắt, các thành viên hội đồng quản trị ai nấy mừng mừng, mừng rỡ ánh mắt thì nhìn về phía Viêm Linh.

“Tất nhiên...” Lúc này, Giang Thục Quân cũng nhìn Viêm Linh bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. “Tôi đoán sẽ có người phản đối nên chúng ta có thể phải ưu tiên quy tắc nội bộ.”

Điều chi tiết của âm mưu, Viêm Linh cố gắng vô cảm, không bận tâm.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Viêm Linh là người ưu tiên đi đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng họp. Mọi người dõi theo bóng lưng cô bằng ánh mắt thì thầm, lo lắng hoặc thán phục, lãnh đạm, Viêm Linh đi thẳng vào văn phòng. Sau khi khép cửa, cô lập tức gọi điện cho Châu Trinh báo tin vui với anh.

Chỉ sau một hồi chuông, Tuấn Ngọc đã cưỡi ngựa. Viêm Linh không ngờ Châu Trinh nghe máy nhanh như vậy, cô im lặng một vài giây rồi mới bắt đầu trò chuyện vui vẻ rồi cố gắng thuyết phục, tránh tai vách mạch rừng: “Tên tác giả đã cắn câu rồi!”

Đúng lúc Tuấn Ngọc đi, Châu Trinh đứng nhìn không thể rời mắt khỏi Viêm Linh gật gật. Nghe rồi, anh trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng.

“Viêm Linh...” Châu Trinh nghiêm nghị gọi tên cô như vậy cô bình tĩnh tiếp nhận câu nói tiếp theo của anh. “Anh đang trên đường đến Công ty Cổ phần.”

Viêm Linh nghĩ rằng mình chờ đợi lâu sau vụ này anh sẽ nói. Bên tai cô là tiếng “tít tít” của điện thoại sau khi đã cúp máy, Tuấn Ngọc mà nhắc tai vô cùng.

Không biết bao lâu sau, Tuấn Ngọc của Viêm Linh gõ cửa rồi vào phòng, Tuấn Ngọc nói: “Viêm Linh!”

Lúc này Viêm Lãng mỉm cười, nhìn thây ký. “Và rồi Cánh Sắt giết tìm kiếm, tôi nhìn thấy trong tay Viêm Lãng: “... nhìn thấy bạn sự.”

“Chuyện gì vậy?”

Giọng nói của Viêm Lãng không bình thường. Niềm vui hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nỗi lo lắng, hoảng sợ.

Nghe thấy ký kể về mình khi thấy bạn của Viêm Lãng, cô ta hồ hởi kể về những gì mình nói tiếp: “Cánh Sắt nói phòng xử lý tài chính kinh tế nhà nước tin cậy, nghi ngờ Giám đốc Châu liên quan đến việc làm đúng công ty của công ty tài chính mới. Viêm Lãng là lãnh đạo cấp cao của công ty, hãy vững chắc tiếp tục xử lý.”

“Hãy nói với tôi về công tác, không công ty, chúng tôi không liên hệ.” Viêm Lãng nghiêm túc lúc rời khỏi nhà cho cô thây ký.

Trong lúc cô thây ký nhíu mày vì khó xử, Viêm Lãng đã cất giọng quy tắc: “Quy tắc như vậy, cô ra ngoài trước đi!”

Nghe thấy thây ký tuy khó xử nhưng cũng hết cách, đành rời khỏi phòng, khép cửa lại.

Không gian yên tĩnh có lợi cho việc suy nghĩ, nhưng ước Viêm Lãng hoàn toàn trống rỗng, cô chẳng nghĩ ra kế sách nào khi thi. Cô vô thức nhìn thấy, bất chợt thấy sự.

Úng lúc chú nhận được tin tức, Viêm Lãng lập tức đứng lên. Cô chợt nghĩ, bây giờ giết chết cho Tàng Úc Nam liệu có gì quy tắc vẫn? Anh sẽ tình hay sao?

Không, chắc chắn anh càng chán nản và làm hại cô mà thôi.

Bên tai Viêm Lãng vang lên câu nói của chú cùng của Châu Trình trước khi nhìn thấy: “Viêm Lãng, bạn anh không biết chuyện này. Bây giờ anh chỉ cần xin lỗi người, chờ mong em giúp anh hết cách, nhất định phải giúp bạn anh.”

Nhất định phải giúp bạn anh...

Nghĩ vậy, Viêm Lãng liền xóa sổ những gì liên quan đến sự kiện của Tàng gia New Zealand.

Nghe thấy trong tay là dì Lãng. Lâu lâu mới nhìn thấy cô nhìn thấy của Viêm Lãng, giọng nói của dì Lãng rất vui mừng: “Nhất định, chú cùng cô cũng như dì Lãng. Phụ nhân và dì trưởng cô...”

Do trong lòng chợt chột dạ, Viêm Lãng chỉ có thể đứng lì lì: “Dì Lãng, giúp cháu một chút...”

Dì Lãng nuôi Viêm Lãng từ nhỏ nên chẳng nghe qua giọng nói của cô, bà liền hiểu ý. “Nhất định nói đi, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Châu Trình gấp chút rờ rĩ. Vì c này nh t nh không c b m anh y bi t. Dì hãy l y danh ngh a m cháu, m i cô chú Châu sang New Zealand ch i m t th i gian, càng nhanh càng t t!”

“ c, tôi s i g i i n t i Châu gia ngay.”

Viêm L ng l ng l cúp máy.

Mu n c u T th , bu c ph i hy sinh Châu Trình? T ng Úc Nam, anh cho tôi m t s l a ch n tàn nh n bi t bao!

V i danh ngh a c a L ng Th y C ng, Unique và t p oàn L B c ti n hành v àm phán thu n l i. Giang Th Quân a ra giá hai ph y n m m i sáu t ô la M nh ng Viêm L ng nh ng i qu n lý chuyên nghi p ép giá xu ng hai t , cô s giành l i toàn b nhữn hi u c a T th .

M t khác, bên c nh sát ti p t c i u tra, thu th p ch ng c . Nh ng do Viêm L ng không h p tác, c nh sát không th liên h v i nhân viên c a T th tr c ây, do ó, v án c a Châu Trình v n gi m chân t i ch .

Bây gi , Viêm L ng h c t p T ng Úc Nam hai n m tr c, làm m t ng i bày m u tính k thao túng ng sau. Còn T ng Úc Nam thì sao? Anh tr n góc nào trên th gi i? Anh mu n làm th nào tr ng ph t ng i v không nghe l i là cô, hay ang ngh cách gi k t thúc cu c hôn nhân th t b i này?

M t bu i t i, Viêm L ng chìm trong gi c ng n ng n . Cô m th y ác m ng, c nh cu i cùng trong ác m ng là hình nh Châu Trình ng tr c vành móng ng a, m anh v a khóc v a m ng cô: “Là cô ã h i con trai tôi ng i từ... Chính cô...”

Viêm L ng gi t mình t nh gi c. Cô m to m t nhìn tr n nhà, trán m m hôi. Cho n khi th n trí t c n ác m ng tr v hi n th c Viêm L ng m i phát hi n có m t ng i ang ng i bên mép gi ng. Ng i àn ông ng i ó, l ng l nhìn cô, không bi t bao lâu r i.

Viêm L ng nh nhìn th y m t s th ng xót t trong áy m t c a ng i àn ông. Nh ng vào th i kh c hai ng i ch m m t nhau, ánh m t anh nhanh chóng bi n thành l nh lũng. Viêm L ng c ng v y, ánh m t cô l p t c y v c nh giác. Cô ôm ch n ng i d y, c i nh t. “T ng Úc Nam, cu i cùng anh c ng ã xu t hi n!”

T ng Úc Nam im l ng. Anh l nh lũng nhìn Viêm L ng r i n m xu ng m t bên gi ng, nh m m t, không nói m t l i.

Viêm L ng c ô m t m ch n m ng ng i trên u gi ng, nhìn g ng m t ng i àn ông trong gi c ng . ng sau bi u hi n bình th n c a h là nh ng gì? Không ai hay bi t.

i u duy nh t cô có th làm bây gi là n m xu ng, nh m m t, ch u ng c nh ng sàng d m ng này, cho n khi cô t t chìm vào gi c ng .

Một lúc lâu sau, Tiếng Úc Nam mỉm cười, tuy sức mệt mỏi vẫn vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn mỉm cười.

Tiếng Úc Nam ngoảnh đầu nhìn người phụ nữ mặc áo quần trắng tinh khiết, nhún vai cười. Cô né tránh ánh nhìn của anh sao? Tiếng Úc Nam mỉm cười rồi đặt tay lên vai cô. Anh nắm tay cô, đưa cô vào phòng. Tiếng Úc Nam nhìn cô cùng không nói. Sau đó, anh nắm tay cô, đưa cô vào phòng.

Tiếng Úc Nam lặng lẽ đi sang phòng ngủ, mỉm cười nhìn cô cùng vô cùng. Nhìn anh từ xa, cô không mỉm cười, chỉ là gật đầu chào anh cùng lúc cùng trở về phòng.

Trong phòng có một kết quả, Tiếng Úc Nam lặng lẽ kết quả. Mặc dù rất mệt mỏi nhưng anh vẫn mỉm cười, anh mỉm cười mãi mãi làm xong.

Cô không rõ do anh có tác động nhanh hay chậm nên cảm giác tê liệt, Tiếng Úc Nam cảm thấy người mình bồng bềnh. Sau khi cô cùng anh đi, thân hình cao lớn của Tiếng Úc Nam trở nên xinh đẹp, cô cùng anh đi đi. Tiếng Úc Nam, anh không phát ra tiếng nói, trong khi Tiếng Úc Nam vẫn say mê phòng ngủ chính bên cạnh.

Một đêm trôi qua như vậy. Khi tia nắng đầu tiên chiếu qua rèm cửa sổ, ánh sáng dịu dàng xuống mặt Tiếng Úc Nam. Anh khó nhọc mỉm cười, đôi mắt vẫn tia máu bắt gặp ánh sáng ngoài cửa sổ.

Cánh cửa sáng sáng mở ra một thế giới mới, anh lặng lẽ qua một ngày...

Tiếng Úc Nam bám vào tay cô, mỉm cười nhìn cô đi về phía phòng ngủ. Tiếng Úc Nam mỉm cười, ném vào thùng rác. Sau đó, anh vào phòng tắm, giặt quần áo, thay quần áo rồi đi xuống nhà sáng.

Tiếng Úc Nam ngồi vào bàn ăn, nhìn cô mỉm cười bánh mì phết bơ giúp vị chua ngọt. Anh vẫn nhìn cô lên mỉm cười, cô thàng cách đó không xa vang lên tiếng nói. Tiếng Úc Nam nhìn cô mỉm cười, bắt gặp Tiếng Úc Nam mỉm cười nhìn cô thàng, cô cùng anh mỉm cười.

Thấy cô đi ngủ com lê, giày da chôn chặt của Tiếng Úc Nam, Tiếng Úc Nam mỉm cười nhìn cô, cô mỉm cười nhìn anh mỉm cười.

Quả nhiên, Tiếng Úc Nam vẫn mỉm cười nhìn cô, Tiếng Úc Nam mỉm cười nhìn cô: “Tại sao em không cười xin tôi tha cho Châu Trình?”

Tiếng Úc Nam mỉm cười. “Cười xin anh thì có tác động sao?”

Tiếng Úc Nam mỉm cười trả lời: “Không.”

“Thật thì... ừ rồi!” Viêm Lăng nói xong, ung dung ngắm nhìn chiếc hoa quỳ. Muốn làm việc lớn cần giữ thái độ bình tĩnh. Hôm nay, cô có thể tìm thấy niềm vui sáng và kỳ thú, coi như cô có thời gian.

Tên Úc Nam tỏ vẻ ngạc nhiên ra đi, nhưng ó, trầm ngâm dò xét Viêm Lăng rồi thì nhiên lên tiếng: “Em đã thay đổi rồi!”

Viêm Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên phát biểu đi, nhưng gì ghê gớm, nào ngờ câu nói thì phải theo các anh chị vì chi vì: “Có người tình cảm nên mới kết thúc sự nghiệp của người tình cảm. Đây không phải là tác phong của em.”

Viêm Lăng nghi ngờ rồi nghi ngờ lại, nhưng mọi thứ dường như cùng với không chịu ngừng lại. Cô phải “bỏ đi” cái thìa xuống bàn, nhưng dĩ nhiên ra cửa, không ngờ như vậy. Tên Úc Nam không theo Viêm Lăng mà nhìn chằm chằm vào chiếc sáng và chiếc ghế. Tên này lấy chiếc ghế của anh sao?

Viêm Lăng lái ô tô ra khỏi nhà xe. Cô vẫn bất chấp sự biến đổi, cô làm sao có thể khoan tay nhìn Châu Trình người tù? Nhưng Châu Trình vì T T Thanh, nên mọi sự việc không còn. Bởi Châu Trình khai ra T T Thanh là chuyện không thể.

Bây giờ vì cô có thể làm, là kéo thì thì gian đi, cho nên khi tìm kiếm T T Thanh. Nhưng T T Thanh chỉ là người như thế... Nhưng khi nhìn thấy người này thì như bị không.

Viêm Lăng vẫn chìm trong suy nghĩ, vẫn lái xe theo lối cũ, cánh cửa sổ mở ra, ô tô của Viêm Lăng rời khỏi ngôi nhà lớn. Đúng lúc này, một chiếc xe ở bên ngoài cửa thì nhiên lao nhanh về phía Viêm Lăng.

Chiếc xe đó dừng ngay trước mặt Viêm Lăng. Viêm Lăng giật mình, vội nhấn phanh. Suýt nữa cô đâm trúng chiếc xe chôn người, may mà cô lái xe rất chậm. Viêm Lăng nhìn thấy kính xem tình hình của người phía trước, chiếc xe phía trước thì nhiên mất đi vị trí tài xế và người sau. Hai người đàn ông bước xuống, thì nhiên lại Viêm Lăng.

Nhìn thấy Viêm Lăng, một người thì nhiên nghiêm túc: “Cô Viêm, chúng tôi tìm cô lâu rồi.”

Viêm Lăng cau mày quan sát người đàn ông vẫn lên tiếng. Cô thì nhiên bình tĩnh, theo phản xạ nhìn chiếc xe ô tô trước mặt thì nhiên là chiếc của cảnh sát.

“Xin lỗi, tôi có việc phải đi ngay bây giờ. Các anh có chuyện gì nói sau. Mọi người tránh đi.”

Trước thái độ của Viêm Lăng, hai người cảnh sát mặt thì nghiêm nghị. Viêm Lăng biết không thể thuyết phục họ, cô không nói lại, ánh tay lái như vòng qua chiếc của cảnh sát. Đúng lúc này, một người thì nhiên sát thủ tay vào trong ô tô của Viêm Lăng, giật ghế thì nhiên. “Chúng tôi chỉ muốn mời cô Viêm đi hỏi chuyện mà thôi. Vấn đề Châu Trình sẽ kết thúc.”

ngày nào sẽ có lợi cho T. Thứ ngày đó, cô không cần vì nể tránh chúng tôi.”

Thấy bối rối ngơ ngốc của người chị nhát, Viêm Lãng thốt lên: “Có lợi cho T. Thứ? Thứ thì đã không tồn tại lâu.”

Cuối cùng, Viêm Lãng đành phải đi theo hai người chị nhát.

Trong buổi họp chị nhát, Viêm Lãng bị tin, bởi vì T. Thứ bị L. Bạch Ngọc thu mua, nhân viên có liên quan vụ án của Châu Trình trước khi công ty. Do đó, phía chị nhát gặp trong việc xử lý, thu thập chứng cứ.

Chị nhát T. Ngọc Úc Nam nắm trong tay rõ ràng có thể đẩy Châu Trình vào chỗ chết, thì sao chị nhát còn vắng mặt khâu xử lý, thu thập chứng cứ? Liệu T. Ngọc Úc Nam chỉ giao mặt phôi nhai cho chị nhát?

Trong hoàn cảnh không biết rõ tình hình, Viêm Lãng chỉ có thể phán đoán hình phạt trên của vụ việc, không dám khai thác vụ việc chị nhát. Chị nhát không muốn đi xử lý t. Viêm Lãng, cô liệt kê ra có vài chứng cứ, mưu trí ngay. Vì vụ việc chị nhát ảnh hưởng đến Viêm Lãng nên sau khi thì cô.

Cuối xử lý của chị nhát t. Ngọc Úc Nam, không làm kinh ngạc gì truy cập thông tin. Viêm Lãng thu thập trước khi chị nhát. Đang chuẩn bị đi xe ô tô bãi ngoài trời, cô vô tình nhìn thấy một người quen.

Đó là luật sư Cao, mặt trong nhà ngơ ngác sáng lập văn phòng luật sư Văn Khang Niên, chuyên phụ trách vụ pháp lý của T. gia.

Luật sư Cao của Viêm Lãng yêu cầu giúp Châu Trình. Nhân viên Viêm Lãng bị tin, hôm nay chị nhát không triệu tập Châu Trình. Vụ luật sư Cao vì vàng nên là vì lý do gì?

Viêm Lãng đã mua ô tô, chuẩn bị lên xe. Đợi theo bóng dáng luật sư Cao bị nắm tay của chị nhát, Viêm Lãng lập tức phóng xe, chạy theo luật sư Cao vào trong của chị nhát. Cuối cùng, Viêm Lãng theo kịp luật sư Cao nên cả phòng thẩm vấn.

“Lu t...” Viêm Lãng đang nghĩ ông ta, cả phòng thẩm vấn thì nhiên nhiên.

Bên trong truy cập gì người nói nghiêm khắc của người chị nhát thẩm vấn: “Chúng tôi hiện nay chỉ cần chị nhát, nghĩ rằng cô có liên quan vụ án này.”

Người chị nhát phòng hiện nhiên nhìn luật sư Cao. Luật sư Cao hít thở vì bị phẫn, người thì đi vào bên trong. Đúng lúc này, trong phòng vắng người thì người chị nhát mà Viêm Lãng vô cùng quen thuộc: “Tôi vẫn chỉ nói câu đó, trước khi luật sư của tôi nói vậy, câu trả lời của tôi chỉ là: không có gì nói.”

Sau khi luật sư Cao đi vào trong, cả phòng thẩm vấn nhanh chóng khép cửa, Viêm Lãng không nghe thấy bất cứ tiếng gì bên trong.

Cô ngồi ngoài cửa, lặng lẽ chờ đợi. Không ngờ chị nhát tìm thấy T. Thứ Thanh nhanh hơn cô.

Sao T T Thanh lại bắt gặp tôi ở đây? Không có chuyện Châu Trình tới cáo chúng ta, trừ khi... Chúng ta sẽ đi tìm ra T T Thanh?

Tôi sao lại thấy Cao lại không nói với cô chuyện T T Thanh bắt chúng ta đi tìm? Liệu ông ta còn gì giấu cô nữa không?

Viêm Lệ nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt trước mặt. Bây giờ cô không thể tìm được gì đâu. Kể từ lúc Cao có gì giấu cô nữa, cô cũng không thể tìm được gì.

Hai tiếng sau, cánh cửa phòng thình lình mở ra. Người đi bên trong ra là luật sư Cao, không thấy T T Thanh.

Viêm Lệ nhìn lên chiếc ghế dài bên cửa. Tôi ở đây, tôi ở đây, tôi ở đây, có thể nhìn thấy T T Thanh ngồi trong phòng, cô ta có vẻ rất tức giận.

Viêm Lệ nhìn luật sư Cao. Thấy Viêm Lệ nhìn ngay ngoài cửa, luật sư Cao mỉm cười. Sau khi nhìn thấy, ông ta nhìn vào phòng Viêm Lệ. “Sao cô lại ở đây?”

Viêm Lệ nhìn luật sư Cao bằng ánh mắt lãnh mẫn, cô nói, như chêm vào ông ta. “Ông nên trả lời câu hỏi của tôi trước, tôi sao T T Thanh lại ở đây?”

Luật sư Cao khó mà nói.

Trước ánh mắt chằm chằm của Viêm Lệ, cuối cùng luật sư Cao cũng thừa nhận. Ông ta thở dài. “Tôi không thể tìm ra gì. Tôi chỉ có thể cho cô biết, tuy tôi không rõ phía chúng ta nên chờ bao nhiêu chuyện, nhưng theo tình hình trước mặt, lần này chắc chắn cô không xong rồi.”

Viêm Lệ hỏi kiên nhẫn, hỏi: “Châu Trình thì sao?”

Luật sư Cao không thể nói gì ngay khi Viêm Lệ không thể quan tâm đến sự sống chết của chị gái. Trước câu hỏi của Viêm Lệ, ông ta chỉ lắc đầu.

Tuy không có câu trả lời chính xác nhưng trong lòng Viêm Lệ dần dần hình thành một tia hy vọng. Nếu lần này chúng ta bắt gặp ông ta cùng với T T Thanh thì giá trị cho chúng ta sai lầm của cô ta trước đây, như vậy T T Thanh cũng coi như gián tiếp giúp cô.

Viêm Lệ nhìn vào công ty đã là hai giờ.

Phần lớn nhân viên đi làm về, chỉ có người quản lý vẫn ở lại. Thấy Viêm Lệ xuất hiện, người quản lý ngạc nhiên. Viêm Lệ nhíu mày khi bắt gặp bộ dạng thối nát của người quản lý. “Chuyện gì vậy?”

Người quản lý lắp bắp kể lại chuyện nghiêm túc: “Tôi giám sát... hiện tại cùng nhân viên của tôi đang chờ. Tôi giám sát nói chuyện trong phòng.”

Tuy Viêm Lệ và T T Thanh Úc Nam xảy ra không ít tin đồn nhưng trong mắt người ngoài, việc họ gặp nhau vẫn là chuyện lạ lùng. Quan hệ

cả bên trên thì tất cả những nhân vật nào, người thì luôn theo sát cô tất nhiên bị tỏ, thì ở nào cô ta thì phải như vậy.

Viêm Lãng không đáp lại. Người thì lý bí tỷ. “Tôi giúp chị thì chị ơi.” Nói xong, cô ta liền cầm nghe điện thoại.

Viêm Lãng liền giật tay người cô ta. “Không cần đâu, chị nên bắt chuyện thôi. Cô sợ anh ta hỏi về tôi?”

Người thì ngây ra trước câu nói của hi vọng của Viêm Lãng. Cho đến khi Viêm Lãng quay người đi ra thang máy, cô ta vẫn chưa nhận ra.

Viêm Lãng đi vào thang máy, lên tầng tầng trên cùng. Cô muốn xem Tầng Úc Nam như gì thế?

Viêm Lãng nhanh chóng đi xuống tầng của phòng CEO. Cô đi tay gõ cửa theo đúng phép lịch sự, bên trong không có người. Viêm Lãng liền đi vào phòng.

Tại đây, Viêm Lãng nhìn thấy một thân hình cao lớn người gầy còm còm ngồi bàn làm việc, dường như đang ngủ say.

Viêm Lãng không ngờ sự bất ngờ của Tầng Úc Nam, anh thì thức ngủ say nên không biết gì.

Viêm Lãng ngập ngừng thì nói. “Tầng Úc Nam.”

Cho tới khi cô đi đến bên cạnh, anh vẫn không hề nhúc nhích.

Viêm Lãng nghi ngờ rằng người thì Tầng Úc Nam, bàn tay vô tình chạm vào bàn tay lạnh giá của anh.

Viêm Lãng giật mình. “Tầng Úc Nam!” Cô bất giác cao giọng.

Tầng Úc Nam vẫn không có phản ứng. Viêm Lãng sợ lên trán anh. Bàn tay của người đàn ông này lạnh như đá, trong khi trán lại nóng ran.

Tay Viêm Lãng vẫn còn đặt trên trán Tầng Úc Nam. Anh giật mình như người đang ngủ say bị quấy nhiễu, chau mày, người bực bội. Lúc Viêm Lãng chạm vào có phản ứng thì cô vô thức rút tay lại.

Tầng Úc Nam mỉm cười nhìn người cô, cảm thấy trong giây lát rời đi nên rõ ràng, cho đến khi anh nhìn rõ người thì người cô thì mình là ai.

Ánh mắt anh lướt qua mắt tia sáng lấp lánh như nhanh chóng lướt đi như gió. Tầng Úc Nam giật mình người, kéo lại chiếc áo rồi nhìn người cô. Sau đó anh nhìn thẳng vào Viêm Lãng. “Chị thôi, chúng ta vẫn chưa nói chuyện.”

Nói xong, anh liền thu ánh mắt, đi vòng qua bàn làm việc, ra ngoài. Viêm Lãng dõi theo bóng lưng người cô, trong lòng cô nghĩ về người cô không thể nói rõ ràng về người cô nào cả. Thấy anh chưa bị bắt chuyện ở phòng, Viêm Lãng nói: “Sợ anh không thể làm...”

Sáng sáng Tiếng Úc Nam cười. Hai giây sau, anh quay đầu nhìn Viêm Lãng, giọng nói nhún nhún: “Em quan tâm đến tôi? Đúng là hiếm có!”

Mỉm cười, Viêm Lãng cố gắng không để Tiếng Úc Nam xóa sạch, Viêm Lãng trượt trong lòng. Chỉ trong giây lát, anh cười và đôi mắt cô không có chút biểu cảm, lạnh lùng đi ra ngoài.

“Hiếm có đẹp anh hơn tôi cùng bạn trẻ, tôi cười nên gì bỏ quan tâm anh một chút, đúng không?”

Một phần kích hoàn hảo. Viêm Lãng vội vã đi, vẻ nhún nhún trên gương mặt người đàn ông hoàn toàn bình tĩnh.

Tiếng Úc Nam chọn một nhà hàng khá xa công ty.

Khi đi vào vị trí bên cạnh, trong lòng Viêm Lãng dấy sóng. Không phải vì người đi cùng cô lúc này là Tiếng Úc Nam, mà là... đã rất lâu cô không nhìn thấy người này dùng bữa.

Cười là gì bạn trẻ, cười là vị trí gần cạnh, Viêm Lãng trượt tay này một lần. Đó là lúc hai người đi cùng ký kết hôn không lâu. Trước một người, Viêm Lãng và Tiếng Úc Nam không thể cùng nhau bạn trẻ công ty. Thời gian đó, nhà hàng này mới khai trương, không gian thoáng đãng yên tĩnh, không ồn ào khác làm phiền. Viêm Lãng cười người vị trí này, vẻ cười u u người bạn chanh và trò chuyện với Tiếng Úc Nam về công việc, Tiếng Úc Nam lặng lẽ nhìn cô, nghe cô nói. Trên trán cô có một lọn tóc vô tình rơi xuống, anh giơ tay giúp cô vén ra sau tai, động tác rất tự nhiên. Cô cười người nhìn anh, liếc mắt gật đầu ánh mắt đáp lại ánh mắt từ ngoài cạnh. Chỉ một người này là vui vẻ một cách rõ ràng, như một cơn mưa rào ngày hôm qua.

Nhưng khi nghĩ, anh không còn có thể, tự nhiên cười không vén tóc giúp cô. Cô cười không nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng. Giữa hai người chỉ còn là công việc. “Số phận đẹp khi hai năm ngày cưới của chúng ta, liệu em không cảm thấy chúng ta nên tổ chức bữa tiệc như xưa bình thường không vui và em?”

Viêm Lãng cười người chanh, không cười người. “Anh có lỗi tôi vào, tin vào anh đúng là chưa bao giờ nghĩ. Còn tôi gần đây rất ngoan ngoãn, không có tin gì cả!”

“Em đừng nghĩ về chuyện em bình thường vì thấy Tiếng Úc Nam cười, chỉ có tôi nhìn ra em thôi sao? Em cười đây đây với Tiếng Úc Nam, Tiếng Úc Nam cười em thì bạn trẻ, em cười không có vẻ ngon đâu!”

Tiếng Úc Nam lặng lẽ nhìn cố gắng không, anh cười người gì người? Che giấu sự quan tâm dành cho cô? Động tác chiều này đã vô tác dụng với Viêm Lãng. Cô đáp lại anh bằng giọng người người: “Xem ra, dù chỉ là một chút tích tụ thì anh vẫn còn quan tâm đến mình hành động của tôi. Trước khi lo Tiếng Úc Nam thì phải vui với tôi, anh nên lo liệu tôi có cảm thấy anh hay không mới đúng!”

Linh nói chuyện với Viên Linh trong nháy mắt, cảm thấy vào ngày này, một trái tim người đàn ông, khi nắm tay Linh, cảm thấy như thể đang nắm tay một người trong giây lát.

Máu lạnh chẩy.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ dọn món ăn, Viên Linh đã bị u ám cảm thấy. Cô quay sang người phục vụ, lúc nhìn anh, tất cả đã trở lại bình thường. Ánh mắt Tuấn Ngọc nhìn Linh trên mặt, không hề xao động, cô không có cảm giác. “Mình vì sao không cần em lo, em cần trang điểm đẹp đi buổi tiệc là được!”

Công ty PR phải trách nhiệm buổi tiệc này, Linh đã vất vả nhiều cho Viên Linh, nhưng buổi tiệc này nguyên vẹn. Cô không có tâm trạng, càng không có thời gian lãng phí vào buổi tiệc hôm nay. Linh phải đi. Nhưng Linh nhìn ra cuộc hôn nhân của cô thật bất hạnh, cô vì sao phải làm mình, đi ngủ!

Trên buổi tiệc kết thúc hôn nhân, Viên Linh gặp không ít chuyện vui. Châu Trinh không còn bằng sự thất vọng như trước. Dù anh không tìm được gì vì cô nghĩ cô có thể đoán ra, cảm giác đã chuyển mình sang người khác. Đó là lúc Cao Thanh xuyên qua cửa sổ nhìn thấy Tuấn Ngọc, “người khác” đó chính là Tuấn Thanh.

Giang Thanh Quân cười cùng Linh, không cảm thấy con số hai mươi năm mới sáu tháng trước. Viên Linh tin ông ta sẽ nhanh chóng trở lại thu nhập của Linh, Linh thấy Cao Thanh mua, không bao lâu sau sẽ ký hợp đồng.

Ai có thể nghĩ Linh sẽ sau Linh Linh thấy Cao Thanh chính là Viên Linh? Khi thành công, có lẽ cô nên mua bó hoa, vì người mẹ Tuấn Phú, người trước nói cho ông biết: “Con gái bé ghét bé đã thay bằng người khác.”

Nhưng trước khi xảy ra chuyện đó, Viên Linh cần tiếp tục trang.

Cô thì ký gờ của, đi vào. “Viên Linh, người của công ty PR là Linh.”

Chờ chờ một lúc, Viên Linh và khách thúc cuộc hẹn với giám đốc của Unique. Cô thì nghe, nói với khách: “Bố ơi, đây rồi!”

“Vâng!” Cô thì ký và nháy mắt ra ngoài, tất nhiên kêu lên một tiếng. Viên Linh nhìn Linh, thấy một người bạn thân cô thì ký, xông vào phòng.

T Tuấn Thanh?

Viên Linh nhìn Linh, nhún mày nhìn Tuấn Thanh đang đứng ở phía cô. Tuấn Thanh nhanh chóng đi bên Viên Linh, nhìn cô trông bình thường.

Viêm Lãng còn chưa kịp nói gì thì T T Thanh đã giở tay tát vào mặt cô.

Mặt tiêng “bốp” vang lên, văng vẳng, văng vẳng chính xác. Cô thẫn thờ uể uải theo T T Thanh nhằng nhằng không kịp, chỉ nhìn thấy mặt bên má Viêm Lãng hiện rõ ràng.

T T Thanh liền nhấc cho Viêm Lãng cái bát tại chỗ hai nhúng lén này, Viêm Lãng kịp thì túm tay cô ta. T T Thanh dùng sức thoát khỏi bàn tay Viêm Lãng. Viêm Lãng hét mồm nháy khi nếm ta mọt thừng bưng, ngã xuống mép bàn. Cô ta liền đứng dậy, nhún nhún lên nhằng nhằng cùng bộ cô thẫn thờ lén lén.

“Thấy tôi ngiêng tui, cô vui lắm phải không?” Không thấy gì Viêm Lãng, T T Thanh chỉ có thể hét lên.

Viêm Lãng liền nhìn cô ta. “Chẳng lẽ còn giận gì v?”

“Hai hôm nay, tôi làm gì công bố lên, không phải do cô gì trở lại sao? Nghe tôi không biết, hôm nay chính cô tặc tôi đúng không? Tôi còn cho rằng cô đã chửi dưng tay, hóa ra cô muốn tìm cách âm thầm tui nhất.”

Viêm Lãng không lên tiếng. Cô thẫn thờ ra sức ngắm nhìn T T Thanh, Viêm Lãng nhanh chóng biến mất khỏi phòng bồng bồng. “Giờ hai bồng lên v phòng tôi, đây...”

Viêm Lãng chưa kịp nói hết câu, T T Thanh đã ngắt ngang: “Tình T gia cô khá nhieu, công nhận Châu Trình nhìn tôi, tôi vẫn nghĩ u gì chuyện này cũng vậy. Nhưng bây giờ cô dẫn tôi vào chỗ chỗ, tôi không nghĩ nói cho cô biết, cô không có cách thay T gia trưởng tôi.”

Viêm Lãng ngây ngẩn, nhằng nhằng nhìn T T Thanh. Cô ta đáp trả cô bồng ánh mắt ngơ ngẩn. Viêm Lãng đứng nghe xuống bàn, chỉ mải nhìn bên T T Thanh, giơ cao tay...

Liền mặt tiêng “bốp” vang lên, Viêm Lãng hoàn toàn T T Thanh mặt cái tát rớt mồm. Cái tát này khi nếm miêng T T Thanh rớt máu.

T T Thanh ngẩn ngẩn im lặng giây. Sau đó, cô ta thẫn thờ nên bình tĩnh, hì mồm cười. “Trong di ngôn bà tôi cho tôi có vị trí, cô không phải con gái của ông.”

Chỉ thấy thẫn thờ lặng lẽ trong giây lát...

Buổi hôm là thì thích hợp uống say.

Viêm Lãng nằm bò trên quầy bar, cúi đầu, ly rượu trong tay cô thẫn thờ không. Tiếng nhạc đờ đờ và ánh sáng hazy loang loang trong quán bar tạo thành một mớ lộn xộn, bao trùm lên ngiêng cô.

Bên tai Viêm Lãng, giọng T T Thanh lập lập lập: “Nắm đó, mồm cô biết bồng có tôi bên ngoài, còn sinh ra tôi nên tặc gì nếm mồm sẩy thai. Cô chỉ là mọt a trộm cô nhợt v nuôi che mọt thiên hạ. Bồng chuyện

này nh ng không v ch tr n m con cô b i ông c m th y có l i v i m cô. Ch ng ph i t nh n l n, cô u ngh tôi là con hoang nên coi th ng tôi hay sao? Th t ra...” Ánh m t T T Thanh l v hung ác. “Cô m i là con hoang!”

“B c th ó tôi c ng a Châu Trình xem qua, không tin cô có th i h i anh ta.” T T Thanh nh n m nh. “Cô v n không ph i con gái c a b ... Cô không c m th y n c c i sao? Ng i mang dòng máu chính th ng c a T gia là tôi còn không mu n tr thù, ch mu n s ng yên n qua ngày, v y mà cô... Cô ánh c c c h nh phúc i mình, báo thù cho T gia... Cô úng là ngu xu n!”

Viêm L ng c g ng dùng chút s c l c cu i cùng móc i n tho i đi ng trong túi xách. Cô tìm s i n tho i c a Châu Trình, nh b m nút g i nh ng ngón tay run l y b y. Cô l c u t nh tảo l i nh ng v n không th nhìn rõ màn hình.

Nhân viên ph c v rót cho Viêm L ng m t ly r u. Th y b d ng n c a cô, anh ta b t giác h i: “Có c n tôi giúp gì không?”

Viêm L ng ch m rãi ng ng u, n c m t cái. “Giúp tôi... g i i n tho i... cho anh y...” V a nói xong, Viêm L ng li n g c xu ng bàn.

Không bi t bao lâu sau, Viêm L ng v n ang trong tr ng thái m màng, có ng i t nhiên cô t chi c gh cao xu ng.

Sau ó, Viêm L ng b lòi lên ô tô, cánh c a gh lái ph óng s m bên tai cô.

Viêm L ng m h nhìn th y m t thân hình cao l n v trí tài x , ô tô nhanh chóng kh i ng, anh ta mu n a k say r u là cô i âu? Lý trí còn sót l i trong u Viêm L ng khi n cô vô th c ho ng s nh ng không tài nào m n i m t. Ng i bên c nh nhòai ng i giúp cô th t dây an toàn. H i th quen thu c x c vào m i Viêm L ng, mùi c a i ph ng r t quen thu c v i cô.

“Châu Trình?” Viêm L ng l m b m h i.

i ph ng t tay lên mu bàn tay cô, dùng s c bóp m nh nh mu n tr l i: “Là tôi.”

Hành ng này cu i cùng c ng khi n Viêm L ng yên lòng.

Ô tô l n bánh.

Viêm L ng túm dây an toàn, t nhiên b t c i. “Nh ng l i ch ta nói có ph i s th t không?”

Ch ng ai ý n câu h i c a Viêm L ng. Trong ô tô kín mít ch có h i r u n ng n c và gi ng nói lè nhè c a cô, ng i tài x im l ng n m c nh không t n t i.

Nghĩ chuyện Châu Trình cũng ngán nhản, Viêm Lệ càng cỉn, nhng cô không biết nói ó méo mó n m c nào. “Vys tntic a em r t cu c có ý nghĩa gì?”

“i phng v n không tr l i.”

“T th i u th cho n lúc trng thành, em u oán h n b em, ch gái em... Bây gi m i nói cho em biết, ông y không ph i b em, ch ta không ph i là ch gái ru t c a em...”

Viêm Lệ v n c i nh ng m t gi t l l ng l t khoe m t nh m nghi n ch y xu ng khoe mi ng ang c i c a cô.

“Tr c ây em luôn t ng m em vì em nên m i ch u t i nh c duy trì m t gia ình... Bây gi m i nói cho em biết, em ch ng qua ch là m t quân c bà y dùng b o v v trí n ch nhân c a T gia...”

Hóa ra n c m t c ng có th tuôn ra vôi n c b h ng.

“N u không ph i là con gái c a T gia, bây gi em s th nào?”

“Nghèo r t m ng t i? Lang thang u ng xó ch ? Tr thành m t ng i vô cùng bình th ng? Bình th ng nh ng có cu c s ng thanh th n?”

“N u nh v y... Em không c n k v i T T Thanh n m c phát iên, không c n tr n sang New York nhi u n m, có nhà không th v , không c n t b c m c a mình, càng không tr thành m t Viêm Lệ tâm h n u ám, u óc ch toàn thù h n nh bây gi ...”

Ch t c n úng là th t t, có th ánh th c nh ng i u cô không dám th a nh n lúc t nh táo. “N u nh v y... T ng Úc Nam s không tìm m i cách t p c n em, s không gi ng cái b y d u dàng nh v y. Em c ng s ... s không yêu anh y...”

Ô tô t ng t phanh g p.

Châu Trình luôn là ng i àn ông d u dàng, tay anh nh nhàng nh c c m cô. G ng m t y n c m t c a cô khi n u ngón tay anh run run. Nh ng Viêm Lệ không c m nh n c i u ó, cô v n ang chìm m trong th gi i c a mình, ti p t c l m b m: “N u không g p anh y, li u em có h nh phúc? Hay càng b t h nh?”

Gi ng nói c a Viêm Lệ l p t c b nu t tr n. B môi cô b ch n l i. Ng i àn ông bên c nh dùng s c, hôn cô m t cách tuy t v ng... M t n hôn không có m nh ng nh nghi n nát t c .

u óc Viêm Lệ n tung. Vào giây phút ó, cô t nhiên nh n ra, ng i àn ông này... không ph i Châu Trình.

Viêm Lệ đ ng nh c m nh n c v m n c a n c m t nh ng cô không rõ là n c m t c a mình hay c a i ph ng. Ngoài v giác, ch t c n ã làm tê li t m i c m giác c a cô, th m chí không còn s c m m t. Còn ch a

rõ ràng thì hẳn ông đang cùng cô chia sẻ hôn nhân li t và không có người rời tay của ai, Viên Linh ngẫm lại.

Nhà em, trên trời không mất vì sao.

Một chiếc xe con chạy rất nhanh trên đường, hàng đèn đường chiếu sáng bên chiếc xe nhanh chóng lùi phía sau.

Kim Ngọc chợt cảm thấy run rẩy một cách nguy hiểm, hình thức vượt quá tốc độ cho phép. Tuy nhiên Thanh không hề có cảm giác, cô ta không biết có thể đi đâu, cảm giác không biết lối thoát của mình nằm đâu.

Trong xe ô tô vang lên tiếng nhạc tình tai nhức óc, theo tiếng nhạc ừ ừ. Đúng lúc này, tiếng thì thầm của T T Thanh vang lên. Tiếng chuông thì thầm thì thầm thì thầm thì thầm, T T Thanh liếc qua màn hình thì thầm thì thầm nháy. Cô ta không có ý nghĩ bất may mắn gì trong không gian. Cùng lúc, T T Thanh một kiên nhẫn, thì thầm và nghe thì thầm.

Đó kia truyền tin gì nói sự thật của Châu Trình: “Em chạy đi đâu vậy? Sao không khách sạn?”

“Em ra ngoài cho khuây khỏa.”

“Mau quay về đi, anh đang chờ ở phòng em.” Tuy nhiên nay, Châu Trình luôn nhàn nhàng với T T Thanh. Lúc này, giọng nói của anh vô cùng nghiêm túc, “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chẳng cần đoán cảm giác có thể biết anh nghĩ gì. Em chỉ muốn con bé đó mất trí, anh đâu lòng rồi à?”

Châu Trình trầm ngâm.

T T Thanh lập tức hiểu ra, cô ta đã đoán đúng. Cô ta lạnh lùng nói “h” một tiếng. “Em đã biết nó không tốt chút nào, em còn chưa thể nhận ra hay sao? Liệu anh còn muốn thay nó giáo huấn em?”

Châu Trình thì dài vắn nói. “Dù sao em cảm giác không rõ ràng trong tay cảm giác sát có phải do Viên Linh cung cấp hay không. Anh tin Viên Linh, cô ấy không làm nhảm vậy đâu!”

Một câu bình luận ngắn gọn khi T T Thanh nói ngay lập tức. Cô ta thì thầm, nghĩ rằng mọi chuyện, sau đó không nói mà cảm giác thì thầm, hết lời nói: “Bây giờ nói gì cũng vô ích, em đã cho nó biết sự thật, nó là một con hoang...”

T T Thanh chắc chắn nói hết câu, một tiếng thì thầm nói thẳng với cô ta.

“...m...”

Một chiếc ô tô thì thầm âm vang vào xe của T T Thanh. Cứ vậy cảm giác khi T T Thanh và vào cửa xe, tiếng thì thầm thì thầm trong tay cô ta rời khỏi xe.

Hai ô tô va vào nhau phát tiếng kêu nh c óc. T T Thanh l m i trong m t giây. Cô ta s trán, m i phát hi n u p vào c a xe, ch y máu.

i n tho i đi ng v n ang k t n i. Nghe th y ti ng ng, Châu Trình lo l ng hét lên: “T Thanh! T Thanh! X y ra chuy n gì v y? Em mau lên ti ng i!”

T T Thanh ôm trán, không quan tâm n chi c i n tho i. Dù u r t au nh ng cô ta v n t nh táo. Cô ta tháo dây an toàn, m c a xu ng xe xem ng i li u l nh gây tai n n là ai.

V a t chân xu ng t, m t ng i nhanh nh ch p áp sát T T Thanh. Cô ta còn ch a k p có ph n ng, i ph ng ã si t ch t c cô ta, y cô ta vào c a xe.

Phía sau hai ng i là ánh èn ng m o. Cu i cùng T T Thanh c ng thích ng v i s va ch m này. Khi nhìn rõ g ng m t c a ng i i đi n, cô ta l p t c tr n m t kinh ng c, mi ng l p b p: “T ng... T ng Úc Nam.”

T ng Úc Nam ng ng c sáng, trong m t anh nh có ng n l a l nh l o ang lay ng. Anh tr m m c dùng s c si t c T T Thanh. N i kinh hoàng khi b thi u đ ng khí khi n T T Thanh ho ng lo n kéo c tay anh nh ng vô ích.

D n đ n, g ng m t T T Thanh b ng, ôi môi cô ta tr nên tím tái, s ph n kháng th t b i đ i ôi tay nh g ng kìm s t c a i ph ng. Khi T T Thanh g n r i vào ranh gi i gi a s s ng và ch t, T ng Úc Nam t nhiên buông tay.

C ng i T T Thanh b y xu ng t. u g i p xu ng m t ng, x c da, ch y máu nh ng cô ta không b n tâm, ch ho khù kh và ra s c hít th .

M t ôi giày da t t xu t hi n trong t m m t c a T T Thanh.

Bóng en c a ng i àn ông trên m t t ph kín toàn thân T T Thanh. Gi ng nói c a anh vô cùng l nh l o: “Bây gi cô nên c u nguy n Viêm L ng là ng i c a T gia các cô, b ng không, m c tiêu c a tôi sau này s là T ti u th , ng i mang dòng máu T gia th t s .” T ng Úc Nam ng i xu ng, nâng c m T T Thanh. “ n lúc ó, th o n c a tôi s càng tàn nh n. Tôi là ng i nói c làm c!”

D t l i, T ng Úc Nam l nh lòng h t m t T T Thanh v m t bên.

T ng Úc Nam ng đ y, r i i. Không bi t bao lâu sau, ti ng b c chân m i đ n bi n m t, l i ng i ph n h n bay phách l c ng i b t đ i ng n èn ng và hai chi c xe con sang tr ng b p rúm.

Viêm L ng t nh l i v i c n au u nh búa b vào tr a hôm sau.

Cô ang n m trên chi c gi ng m m m i, đ i ánh sáng m áp. Cô gi tay che m t thích ng v i ánh sáng t ng t. M t lúc lâu sau cô m i ng i đ y,

cúi đầu quan sát mình. Mặc dù đã thay bộ quần áo mới nhưng cô vẫn cảm thấy mùi rancid còn lưu lại trên người.

Ta hãy đoán chuẩn xác thì gian cô thế nào, người giúp việc này sẽ đưa cô vào, mang theo khay thức ăn. Viên Lãng không muốn, chỉ cảm thấy cô đang nài nỉ. Cô xoa tay ra hiệu cho người giúp việc mang đồ ra ngoài.

Người giúp việc vàng dẹt thì ngơ ngác nhìn cô. Viên Lãng nhìn cô nghĩ ngợi, cô nghĩ nghĩ hai giây, cố gắng nén cảm giác khó chịu. Đúng lúc này, nhà chủ nhân ra mặt chuyện, cô vội vàng gọi người giúp việc. “Đúng rồi...”

Người giúp việc đứng bẽn lẽn, quay lại.

“Em qua ai đây?”

Người giúp việc nhìn Viên Lãng với vẻ khó nói, ngập ngừng lên tiếng: “Là Lãng tiên sinh...”

Viên Lãng nhìn người giúp việc, dường như không nghe ra gì. Cô đưa tay lên môi. Người giúp việc ngượng ngùng, khó khăn lắm mới hạ giọng nói: “Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không nói chuyện này với ai cả.”

Viên Lãng mỉm cười, gật đầu ra hiệu cho người giúp việc có thể đi xuống nhà.

Sau khi khóa phòng khép lại, Viên Lãng bóp trán xuống giường. Cô nghĩ nghĩ, tìm kiếm trong đầu những gì đã xảy ra.

Chỉ nghĩ một chút mà đầu óc cô như bị mớ ý nghĩ của Viên Lãng khuấy tung tóe. Cô nghĩ nghĩ cô nói những gì trước mặt của Viên Lãng, hành động kỳ lạ. “Em thì sao?” Là gì người nói đùa của Lãng Chỉnh.

Xem ra đúng là Lãng Chỉnh đã lừa cô ... Viên Lãng không biết nên thì phàn nàn hay càng lo lắng. Phân vân một lúc cuối cùng cô nghĩ lên tiếng: “Tôi qua tìm em say quá, thì ra em...” Viên Lãng thì nhiên ý thức của cô càng nói càng sai, thì ra cô đang nghĩ: “Hy vọng anh quên chuyện này đi.”

“H?” Lãng Chỉnh kéo dài giọng, hỏi Viên Lãng. “Em có thể nói rõ, rốt cuộc tôi nên quên chuyện gì đi hay không?” Tâm trạng của anh có vẻ không tốt.

Tuy nhiên lo lắng của Viên Lãng bắt đầu quay trở lại không gian kín mít trong buổi tối hôm qua. Nhìn ngoài cửa sổ ánh sáng thì cô không có một chút tin tưởng vào chuyện khác. Cô chỉ biết chờ đợi...

Viên Lãng trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng đành nói: “Bắt đầu tôi nói với anh chuyện gì, làm gì... anh hãy quên đi!”

Đúng lúc này, Lãng Chỉnh mỉm cười. “Mình quên chuyện gì, anh nghĩ sao, anh nghĩ em phải làm gì, anh nghĩ sao, anh nghĩ sao?”

“Tôi...”

Viêm Lăng còn đang do dự, L. Chinh đã quyết định: “Hết giờ làm, tôi sẽ đi thôi.”

Sợ mọi người cười chê, Viêm Lăng bắt L. Chinh coi như là nhỡ lời, anh nói tiếp: “Lát nữa tôi còn có cuộc họp. Em hãy đợi thêm một lúc, tôi gọi lại sau!”

Viêm Lăng ngẫm nghĩ, cô không thể đi mà cúp điện thoại.

L. Chinh ngồi trong văn phòng của anh tòa nhà Minh Bình. Trờ lý gõ cửa vào, nhìn thấy L. Chinh đang cầm điện thoại, trầm tư.

Ngồi ở lý gõ tay xuống bàn, L. Chinh mỉm cười ngước nhìn anh ta.

“L. T. Ng, cuộc họp sắp bắt đầu rồi...”

L. Chinh vẫn nghe trờ lý nhắc nhở vẫn nghe tiếng “tút tut” truyền ra từ điện thoại. Ngồi ở lý bu c ph i nh c m t l n n a: “L. T. Ng...”

Lúc này, L. Chinh mỉm cười thản nhiên, giơ tay ra hiệu cho trờ lý im lặng. Anh trầm tư, bặm miệng đi nghĩ khác.

Tiếng chuông điện thoại táp anh hành hạ màng nhện của L. Chinh, may mà tiếp xúc nhanh chóng tắt máy. Nhưng tiếp xúc không lên tiếng.

L. Chinh không vòng vo tam quốc, hỏi thẳng: “Này hôm qua anh gọi tôi ra ngoài, bảo tôi đưa anh về nhà. Coi như tôi giúp anh, anh hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đang tính toán gì?”

“Nếu anh muốn giành được anh cần phải vượt qua thì ông hỏi gì, chúng tôi chỉ chuyên này.”

L. Chinh ngồi một lúc lâu cũng chẳng nói được câu nào. Tiếp xúc ngắt lời, cúp máy ngay lập tức. Anh ngẫm nghĩ nghe tiếng “tút tut”, trầm tư suy tính gì đó.

T. T. Thanh thẳng thắn xuyên suốt cuộc phỏng vấn, muốn tìm cô ta không phải vì ích kỷ, mà vì C. C. Cảnh sát “cẩn thận” là vậy.

Khi Viêm Lăng lên thân mật với C. C. Cảnh sát, cô nhận được tin T. T. Thanh đang tìm kiếm.

“Tìm kiếm? Chẳng lẽ ông à?”

Trước câu hỏi của Viêm Lăng, tiếp xúc trách vấn nói thẳng, “Cô tin à? Tôi cảm thấy cô ta đang vì lợi ích của chúng tôi.”

Viêm Lăng mang theo suy đoán gì tiếp xúc cảnh sát kia là bí mật, ai ngờ T. T. Thanh bắt gặp thì. Vết tiếp xúc không ngừng.

Lúc Viêm Lăng tiếp phòng bệnh, T. T. Thanh đang tìm kiếm, tiếp xúc không rõ cô ta nghĩ hay gì. Viêm Lăng đành lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh. Châu Trình đang ngồi bên giường bệnh thấy Viêm Lăng, anh liền đứng dậy, theo cô ra ngoài.

“Sao ch ta b th ng?”

Châu Trình c ng không rõ. “Cô y nói b ngã.”

Nghe Châu Trình nói v y, Viêm L ng b t giác ngo nh u nhìn qua ô kính, th y T T Thanh v n n m quay l ng v phía c a ra vào. Ch là v t th ng nh nh ng cô ta v n c ng i àn ông này n ch m sóc, T T Thanh luôn may m n nh v y. Viêm L ng ã quen v i i u ó. Châu Trình ti p t c nói: “Nghe nói hôm qua cô y xông vào v n phòng cãi nhau v i em? Anh thay cô y xin l i em!” Viêm L ng không kìm c, c i nh t m t ti ng. Châu Trình ng ng ng p chuy n sang ch khác: “Em tìm cô y có vi c g p à? anh ánh th c cô y em nói chuy n.”

Lúc này, Viêm L ng m i r i ánh m t kh i ô kính. Cô nhìn Châu Trình, nói: “Không c n âu, ngày mai em l i n, anh hãy ch m sóc ch ta chu áo!”

Tuy là câu d n dò nh ng ng khí vô cùng l nh nhat, Viêm L ng nói xong quay ng i r i i. Ra kh i b nh vi n, cô ng c u thang. Lúc này, ánh n ng chói chang, xung quanh không có bóng râm, Viêm L ng ng ó h i lâu m i rút i n tho i.

Không bi t n ng New Zealand có r c r nh ây không? Viêm L ng ang ngh v y thì i n tho i k t n i. u máy bên kia v ng n gi ng nói y v xúc ng: “Nh ti u th !”

úng là khá lâu r i Viêm L ng không liên l c v i m . Bây gi nghe th y gi ng nói thân thi t c a dì L ng, cô c m th y r t xa l . D i ánh m t tr i r c r , áng l cô nên th y m áp nh ng t nhiên cô rét run, b i bên tai l i vang lên gi ng nói y v ch nh o c a T T Thanh: “Cô không c m th y n c c i sao? Ng i mang dòng máu chính th ng c a T gia là tôi còn không mu n tr thù, ch mu n s ng yên n qua ngày. V y mà cô... Cô ánh c c c h nh phúc i mình, báo thù cho T gia...”

Viêm L ng g ng c i, c gi gi ng bình t nh. “Cô chú Châu bên ó ch i có vui không ?”

“Vui l m! Tu n tr c m i ng i bay i Sydney xem ca k ch, bây gi h và phu nhân i u ng trà chi u.”

“Th thì t t!”

“Nh ti u th ng có ch lo h i th m ông bà Châu. Nh ti u th thì sao? Bao nhiêu lâu m i th y nh ti u th g i i n, có ph i công vi c b n r n l m không?”

“Dì L ng...” Viêm L ng c n r ng, cu i cùng v n không th nói ra th c m c c a cô.

Dì L ng nh n ra i u khác th ng. “Sao th , nh ti u th mu n h i gì?”

Viêm L ng c g ng i u hòa h i th gi ng nói c a cô tr nên vui v . “Không có gì , dì L ng, dì ng lo cho cháu, cháu bên này s ng r t t t. Dì bên ó c ng nh ch m sóc b n thân.”

“Nhất định như thế! Sao chỉ quan tâm đến tôi, còn nên quan tâm tới phụ nhân nữa chứ! Lần trước chị xem trên tấm gương, phụ nhân còn nhớ cô, nói chuyện với cô rất thích.”

Viêm Lệ đứng trước mặt mu bàn chân. “Lần sau cháu lại gọi cho dì, bây giờ cháu hãy đi ngủ, không thể nói chuyện lâu.”

Sau khi cúp máy, Viêm Lệ đi xuống cầu thang, nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ.

Sau một hồi chờ đợi ở phòng bếp, T T Thanh đứng trước quầy, quan sát người phụ nữ bên dưới, lúc cô gọi điện thoại thì cô vội vã bước đi.

T T Thanh còn chưa kịp buông rèm cửa sổ, phía sau đã vang lên giọng nói của Châu Trình: “Hôm qua, hai chị em em cãi chuyện gì mà cả hai đều không bình thường như vậy?”

T T Thanh quay đầu nhìn Châu Trình nhưng không lên tiếng. Cô ta lặng lẽ quay về phòng ngủ, Châu Trình đi ra vào dưới theo hành lang rồi đi xuống cầu thang của cô ta, lúc đi xuống.

Viêm Lệ cảm thấy tình hình lúc không có Châu Trình mới bình thường. Rõ ràng cô cũng gọi T T Thanh, không muốn lôi Châu Trình vào việc này. Vào cửa phòng bếp, Viêm Lệ thấy T T Thanh đã thay bộ quần áo, đang đứng bên cạnh giếng nước, thu dọn túi xách.

Viêm Lệ không gõ cửa, cứ thế đi thẳng vào. Khi cô đi sau lưng T T Thanh, cô ta mới nhận ra. Nhìn thấy Viêm Lệ, T T Thanh lập tức lấy kính.

“Sao thế? Nghe Châu Trình nói hôm nay tôi đi nên chị đừng xuất hiện luôn à?”

Bà nói trúng tâm tư của T T Thanh vì ngay bây giờ không nghe thấy, cúi đầu, lặng lẽ thu dọn.

Viêm Lệ đi thẳng vào phòng: “Tôi muốn xem bộ quần áo của chị!”

T T Thanh đứng ngẩn ngơ. Viêm Lệ chỉ câu trả lời của T T Thanh nhưng không ngờ cô ta tự nhiên phẫn nộ vì cô ta đi thẳng vào: “Bộ quần áo của chị, tôi nói gì cô cũng tin à? Đó chỉ là lời nói trong lúc tôi tức giận, bây giờ tôi cho chị thấy thôi!”

Người phụ nữ này nói đi mà mặt không biến sắc. T T Thanh nói xong liền kéo khóa túi xách, xách túi đi ra ngoài. Viêm Lệ nhìn xung quanh cô ta nhưng không nhìn thấy gì khác ngoài vẻ mặt bình thường, cô lập tức đi xuống.

T T Thanh nhanh chóng biến mất ngoài cửa phòng bếp. Viêm Lệ đi xuống cầu thang, cảm thấy lòng của T T Thanh bị quên...

Viêm Lệ mang sợi tóc của cô và T T Thanh đi giám định ADN.

Trong thời gian kiểm tra giám sát, cô công nhân bán buôn tích cực kiếm tiền hai năm ngày công của mình và ký kết với L. B. C và Unique.

Không biết là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay do Trời Úc Nam cố ý sắp đặt, bán buôn tích cực kiếm tiền để chi trả vào lúc buổi tối, trong khi ký kết với L. B. C và Unique diễn ra lúc buổi sáng cùng ngày.

Buổi ký kết chi trả tiền toàn L. B. C. Toàn L. B. C nghĩ bán buôn mới nhận hiệu suất sản phẩm thực tế thì trả giá, giảm Nhã Nhan, Secret, Chìa khóa của làn da... và giá hai tuần cho Unique.

Một cuộc họp hoàn toàn miễn phí.

Bên ngoài có tin đồn, sự đổ vỡ của Công ty Công nghệ tự nhiên nhẩy vào ngành marketing, ngành nghề tốt nhất nay ông ta chấp nhận bao giờ nghĩ là vì chi phí theo ý thích của người viết. Unique chính là tài sản mà tri thức của L. B. C mang cho công việc kém ông ta gần ba mươi.

Buổi sáng hôm đó, Viêm L. B. C nhận thông tin buổi họp khi cô đang ở phòng. “Viêm tiểu thư, đã có kiểm tra giám sát, xin cô hãy mau chóng ký kết!”

Viêm L. B. C cúp điện thoại, nhận thông tin buổi họp, nhẩy công việc của cô vào túi xách, thì ký kết đã xong, cô vào. “Giang T. B. C mới chỉ lát nữa cùng tham dự buổi ký kết.”

Ông ta muốn cô chấp nhận buổi họp có thể nói là sự kiện T. B. C gia? Viêm L. B. C vội vàng lên tiếng: “Cô hãy nói tôi có việc gì cần ra ngoài. Nếu vậy, tôi sẽ đi phòng họp ngay.”

Không yên tâm ngay sau, Viêm L. B. C đã lái xe đến buổi họp. Sau khi nhận kiểm tra giám sát, cô nhanh chóng quay về bãi xe. Vừa ngồi vào xe, Viêm L. B. C lập tức có cảm giác. Trong không gian kín mít, cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch. Trước đó, cô không có bất cứ suy nghĩ gì, còn bây giờ, cô cảm thấy mình như bị bao trùm toàn thân.

Viêm L. B. C nhận thấy một cơn lạnh, cảm giác các khớp ngón tay trở nên tê cứng. Một lúc lâu sau, cô vẫn không thấy máy mà cảm thấy túi tài liệu đang rung lắc. Lúc mở túi tài liệu, bàn tay cô run run. Rút ra kiểm tra giám sát, lật qua nhìn ngắm con số đẹp mắt, ánh mắt cô di chuyển từ ô cửa cùng. Kiểm tra nhìn thấy: Không có quan hệ huyết thống...

Viêm L. B. C thì thầm quay về phòng. Nhìn thấy buổi họp đang diễn ra cách đó, cô thì thầm không khí lo lắng. “Viêm T. B. C...”

Viêm L. B. C đứng trước, nhìn cô thì thầm. Vào giây phút đó, cô nhận thấy thông tin tức thì, thần trí tỉnh táo trở lại. Cô bình tĩnh thì thầm: “L. B. C đã ký kết rồi?”

“Chắc chắn rồi!”

Viêm Lãng gật đầu, lui quay ra thang máy. Không bao lâu sau cô đã tới phòng họp. Cô không hề nghĩ ngợi, lập tức gõ cửa rồi vào. Mọi người trong phòng đều ngẩng đầu nhìn cô. Giang Thụ Quân cất giọng mỉa mai: “Cô nên đứng lúc thì đấy!”

Viêm Lãng lặng lẽ ôm tay đứng quanh phòng họp. Tên Úc Nam ngồi bên cạnh Giang Thụ Quân là người duy nhất không nhìn cô. Trong khi đó, người cùng Giang Thụ Quân ngồi vị trí trang trọng nhất là Lăng Thụ Cảnh hạ giọng nói với cô. Viêm Lãng phóng tầm mắt qua tên Úc Nam, dường như vị trí còn trống cách đó không xa rồi lập tức chỉ cách trống đó.

Câu “nên đứng lúc” của Giang Thụ Quân có nghĩa là thì giờ quan trọng nhất trong quá trình ký kết hợp đồng giữa hai bên. Viêm Lãng ngồi chầm chịch, Lăng Thụ Cảnh và Giang Thụ Quân bắt đầu ký hợp đồng, người đứng, bắt tay... Căn phòng họp vang lên tiếng tay rào rào.

L ký kết nhanh chóng kết thúc. Nhưng người không liên quan rồi thì sao, Lăng Thụ Cảnh và Giang Thụ Quân vẫn lì lì hàn huyên. Viêm Lãng cũng ngồi đó, chủ nhân bữa tiệc như người không liên quan. Giang Thụ Quân liếc cô một cái rồi tiếp tục mải mê, trò chuyện với Lăng Thụ Cảnh.

Ài ngờ Viêm Lãng không bước ra ngoài mà đi thẳng về phía Lăng Thụ Cảnh. Giang Thụ Quân đứng uống trà, ông ta ngỡ ngàng khi chứng kiến hành động này của Viêm Lãng. Viêm Lãng chào Lăng Thụ Cảnh một câu, sau đó cúi sát tai ông ta thì thầm vào tai ông.

Lăng Thụ Cảnh bất nhiên bắt chuyện thành tiếng. “Tốt! Tốt!”, sau đó, quay sang Giang Thụ Quân. “Giang Thụ Quân! Vợ này là...” Lăng Thụ Cảnh gật đầu qua Viêm Lãng: “... bà chị của Unique.”

Tách trà trong tay Giang Thụ Quân rơi xuống đất, vỡ tan. Nét trà bên tung tóe.

Viêm Lãng bình tĩnh mỉm cười với Giang Thụ Quân. Tên này là lần đầu tiên gặp ông ta, cô lập tức gọi tay. “Chào Giang Thụ Quân!”

Tên Úc Nam vẫn ngồi yên một chỗ. Lúc này, anh mỉm cười nhìn người phụ nữ đang nói chuyện với chủ nhân phòng họp. Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Chỉ trong một ngày, nhân viên L B C “long trời lở đất”, dường như xông xáo. Người phụ nữ trung tâm “cơn bão” là Viêm Lãng chính thức xuất hiện lên hàng đầu. Cô tập trung vào việc, rồi khi tiếp cận L B C với hai bàn tay trống.

Bên ngoài tòa cao ốc L B C tiếp tục công bố phóng viên. Viêm Lãng đi ra ngoài bằng cửa sau, cô lái xe tới công ty trước tòa nhà L B C, nhìn ánh sáng phóng viên đang vây kín cửa của tòa nhà.

Viêm Lãng ch gi m t c , li c qua r i l i t n g t c r i i .

Th i gian trôi qua r t nhanh, ch p m t ã n b y gi t i . Bâ y gi là lúc t ch c t i c k n i m hai n m ngày c i , nh ng do s “t o ph n” c a cô , bu i t i c quy mô l n ng nhiên b h y b .

Tám gi ...

Chín gi ...

Viêm Lãng l ng l ng i trong th phòng c a ngôi nhà c a T gia ch m t ng i . Trên bàn làm vi c có m t t gi y và m t cây bút, nh ng n m i gi t i , v n không th y bóng dáng T ng Úc Nam.

Viêm Lãng suy t h i lâu, t nhiên ngh t i m t kh n ng, sau ó cô r i kh i nhà, lái xe th ng n khách s n nh t ch c t i c k n i m t i hôm nay.

H i tr ng t ng trên cùng tr ng không, ch ng có bóng dáng c a khách kh a . â y c ng là i u n m trong đ li u c a Viêm Lãng . Nh ng khi b c vào h i tr ng, cô ch t nghe th y ti ng nh c du đ ng, m t cô gái ang bi u di n cello.

Trên m y ch c chi c bàn n u bày ly th y linh lóng lánh và bát a b ng s tr ng ng n . Tuy nhiên, c h i tr ng r ng l n không có l y m t ng i khách, tr hình bóng cô c ng i chi c bàn chính gi a .

Lu ng ánh sáng trong h i tr ng không chi u vào ng i àn ông ó nh ng ngay t c a , Viêm Lãng ã nh nhìn th y v h i u qu nh trên g ng m t anh.

Viêm Lãng l ng l ti n l i g n . Nghe ti ng b c chân, T ng Úc Nam l p t c ng ng u . Viêm Lãng tr c m t anh không trang i m p , không di n váy áo l ng l y, v m t l nh lũng, vô c m . “ â y là n xin ly hôn . Tôi ã ký tên r i , ch thi u ch ký c a anh .”

T ng Úc Nam m m c i , cúi u nhìn t n ly hôn v a c a n tr c m t anh . â y là món quà cô t ng anh nhân đ p k n i m hai n m ngày c i ...